

КИТОБИ ОМУСИ НАБИ БОБИ ЯКУМ

Доварӣ бар халқҳои ҳамсоя.

1. СУХАНОНИ Омӯс, ки аз чӯпонони Тақӯо буд, ва дар айёми Узиё, подшоҳи Яхудо, ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, ду сол пеш аз заминчунбӣ, онҳоро дар бораи Исроил дар рӯйё дид.
2. Ва гуфт: Парвардигор аз Сион наъра мезанад, ва аз Ерусалим овози Худро мешунавад, ва чарогоҳҳои чӯпонон мотам мегиранд, ва куллаи Кармил хушк мешавад.
3. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Димишқ, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки Чилъодро бо ғаллакӯбакҳои оҳанин кӯфтанд.
4. Ва оташе ба хонадони Ҳазоил хоҳам фиристод, ва қасрҳои Бин-Ҳададро фурӯ хоҳад бурд.
5. Ва ғалакаи Димишқро хоҳам шикаст, ва сокинонро аз водии Овин, ва дорандаи чӯбдасти салтанатро аз Байт-Адан нобуд хоҳам кард, ва қавми Арам ба Қир ба асирӣ хоҳанд рафт», мегӯяд Парвардигор.
6. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Ғазза, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки тамоми ҷамоатро ба асирӣ бурданд, то ки ба Адӯм таслим кунанд.
7. Ва оташе ба ҳисори Ғазза хоҳам фиристод, ва қасрҳои онро фурӯ хоҳад бурд.
8. Ва сокинонро аз Ашдӯд, ва дорандаи чӯбдасти салтанатро аз Ашқалӯн нобуд хоҳам кард, ва дасти Худро бар Эқрӯн хоҳам баргардонид, ва бақияи фалиштиён нест хоҳанд шуд», мегӯяд Парвардигор Худо.
9. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Сӯр, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки тамоми ҷамоати асиронро ба Адӯм таслим карданд, ва паймони бародариро ба ёд наоварданд.
10. Ва оташе ба ҳисори Сӯр хоҳам фиристод, ва қасрҳои онро фурӯ хоҳад бурд».
11. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Адӯм, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки бародари худро бо шамшер таъқиб кард, ва раҳму шафқати худро

барҳам дод, ва хашмаш доимо шиддат меёфт, ва ғазаби худро ҳамеша нигоҳ медошт.

12. Ва оташе ба Темон хоҳам фиристод, ва қасрҳои Басраро фуру хоҳад бурд».

13. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти банӣ Аммуни, ва барои чор ҷинойташон ғазабамро аз онҳо нахоҳам баргардонид, чунки занони ҳомилаи Цильодро шикамчок карданд, то ки ҳудуди худро васеъ гардонанд.

14. Ва оташе дар ҳисори Рабба хоҳам дардод, ва қасрҳои онро дар миёни нидоҳои рӯзи корзор, дар тундбоди рӯзи тӯфон фуру хоҳад бурд.

15. Ва подшоҳи онҳо ба асирий хоҳад рафт, – вай, ва миронаш ҳамроҳи вай», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ДУЮМ

Давоми он.

1. ПАРВАРДИГОР чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Мӯоб, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки устухонҳои подшоҳи Адумро сӯзонида оҳак гардонид.

2. Ва оташе ба Мӯоб хоҳам фиристод, ки қасрҳои Қариютро фуру хоҳад бурд, ва Мӯоб дар миёни ғавғо ва нидоҳо ва садои шох хоҳад мурд.

3. Ва доварро аз даруни он нобуд хоҳам кард, ва ҳамаи миронашро ҳамроҳи вай хоҳам кушт», мегӯяд Парвардигор.

Доварӣ бар Яҳудо ва Исроил.

4. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Яҳудо, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки шариати Парвардигорро тарк карданд, ва фароизи Ҷро риоя нанамуданд, ва бутҳои онҳо, ки падаронашон пайравӣ мекарданд, онҳоро дар иштибоҳ андохт.

5. Ва оташе ба Яҳудо хоҳам фиристод, ки қасрҳои Ерусалимро фуру хоҳад бурд».

6. Парвардигор чунин мегӯяд: «Барои се ҷинойти Исроил, ва барои чор ҷинойташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки одилро ба нуқра, ва камбағалро дар ивази як чуфт кафш мефурушанд;

7. Муштоқи онанд, ки ғубори замин бар сари мискинон бошад, ва бенавоёнро аз роҳ мезананд; ва мард ва падараш назди як зан мераванд, то ки номи поки Маро беҳурмат кунанд;
8. Ва бар либосҳои гаравӣ назди ҳар қурбонгоҳ меёзанд, ва шароби чазоёфтагонро дар хонаи Худои худ менӯшанд.
9. Ва ҳол он ки Ман амӯриёнро, ки мисли арзҳо баландқомат ва мисли булутҳо бақувват буданд, пеши онҳо нобуд намудам; ва меваи онҳоро аз боло ва решаҳои онҳоро аз поён нест кардам.
10. Ва Ман шуморо аз замини Миср берун овардам, ва шуморо дар биёбон чил сол бурдам, то ки замини амӯриёнро тасарруф намоед.
11. Ва аз писарони шумо анбиёро, ва аз ҷавонони шумо назиронро ба миён овардам. Оё ҳамин тавр нест, эй банӣ Исроил?» – мегӯяд Парвардигор.
12. «Валекин шумо назиронро шароб нӯшонидед, ва ба анбиё фармон дода, гуфтед, ки "нубувват накунед".
13. Инак, Ман шуморо дар ҷое ки мебошед, фишор хоҳам дод, чунон ки аробаи пур аз бандҳои гандум фишор медиҳад.
14. Ва барои тезрав ҷои гурез нахоҳад буд, ва зӯровар бо қуввати худ ғолиб нахоҳад шуд, ва паҳлавон ҷонашро ба саломат нахоҳад бурд.
15. Ва камондор истодагӣ нахоҳад кард, ва тезпо раҳо нахоҳад ёфт, ва аспсавор ҷонашро ба саломат нахоҳад бурд.
16. Ва касе ки ҷасуртарини паҳлавонон бошад, дар он рӯз бараҳна хоҳад гурехт», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ СЕЮМ

Каломи Парвардигор дар ҳаққи тамоми хонадони Яъқуб.

1. ИН каломро бишнавед, ки Парвардигор дар ҳаққи шумо, эй банӣ Исроил, дар ҳаққи ҳар қабилае ки аз замини Миср берун овардаам, ба забон ронда, гуфтааст:
2. «Фақат шуморо Ман аз ҳамаи қабилаҳои замин шинохтам, бинобар ин шуморо барои ҳамаи гуноҳотон ба ҷазо мустаҳик хоҳам кард.
3. Оё ду кас якҷоя роҳ мераванд, бе он ки маслиҳатро ба як ҷо монда бошанд?
4. Оё шер дар ҷангал наъра мезанад, агар нахчире пеши вай набошад? Оё шербача садояшро аз лонаи худ мебарорад, агар сайде ба даст наоварда бошад?

5. Оё мурғ ба доми рӯи замин меафтад, агар тузоке барои вай набошад? Оё дом аз рӯи замин бардошта мешавад, агар чизе дар он наафта бошад?

6. Агар дар шаҳр шох навохта шавад, оё қавм ба изтироб намеоянд? Агар бар шаҳр мусибате ояд, оё онро Парвардигор ба амал наовардааст?

7. Оре, Парвардигор Худо коре намекунад, бе он ки сирри Худо ба бандагонаш анбиё ошкор созад.

8. Шер наъра задааст, – кист, ки ҳаросон нашавад? Парвардигор Худо сухан рондааст, – кист, ки нубувват накунад?»

9. Бар қасрҳои Ашдӯд ва бар қасрҳои замини Миср эълон намоед ва бигӯед: «Бар кӯҳҳои Сомария чамъ шавед, ва бетартибҳои зиёдеро, ки андаруни он аст, ва ситамҳоро, ки дар миёни он аст, бубинед».

10. «Ва онҳо росткориро намедонанд», мегӯяд Парвардигор, «самарайи зулм ва торочро дар қасрҳои худ захира мекунад».

1.1. Бинобар ин Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Душман омада, дар гирдогирди замин ҷойгир хоҳад шуд; ва шукӯҳи туро аз ту фурӯд хоҳад овард, ва қасрҳои ту гирифтори тороч хоҳад шуд».

12. Парвардигор чунин мегӯяд: «Чунон ки ҷӯпон ду соки по ё нармаи гӯшро аз даҳони шер раҳо мекунад, ончунон банӣ Исроил, ки дар Сомария бар гӯшаи бистар ва бар ҷоғаи димишқӣ нишастаанд, раҳо хоҳанд шуд».

13. «Бишнавед ва ба хонадони Яъқуб шаҳодат диҳед», мегӯяд Парвардигор Худо, Худои лашкарҳо,

14. «Зеро дар рӯзе ки Ман Исроилро барои ҷиноятҳои ба ҷазо мустаҳиқ намоям, барои қурбонгоҳҳои Байт-Ил низ ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам намуд, ва шохҳои қурбонгоҳ шикаста, бар замин хоҳад афтод.

15. Ва хонаи зимистониро бо якҷоягии хонаи тобистонӣ хароб хоҳам кард, ва хонаҳои оҷ талаф хоҳад шуд, ва хонаҳои бисёр нест хоҳад гардид», мегӯяд Парвардигор.

БОБИ ЧОРУМ

Қурбонҳои дар Байт-Ил овардашуда сабаби ғазаби Парвардигор гардидааст.

1. «ИН каломро бишнавед, эй модаговони Бошон, ки бар кӯҳи Сомария буда, бенавоёнро зулм мекунад, камбағалонро ба танг меоваред ва ба хоҷаҳои худ мегӯед: "Биёред, то ки бинӯшем!"

2. Парвардигор Худо бо кудсияти Худ қасам хӯрдааст, ки инак, айёме бар шумо меояд, ки шуморо бо чангчаҳо хоҳанд кашид, ва бақияи шуморо – бо қалмоқҳои моҳигирӣ.
3. Ва ҳар яке аз шумо аз рахнаи рӯ ба рӯяш берун хоҳад рафт, ва ҳарамсарои худро тарк хоҳад кард», мегӯяд Парвардигор.
4. «Ба Байт-Ил биед ва чиноят кунед, ба Қилҷол омада, чиноятро афзун намоед, ва бомдодон қурбонҳои худро биёред, ва дар ҳар се рӯз – ушрҳои худро.
5. Ва аз хаамири туруш ҳадияи шукрона биёред, ва ҳадияҳои ихтиёриро нидокунон эълон намоед, зеро ки инро шумо, эй бани Исроил, дӯст медоред», мегӯяд Парвардигор Худо.
6. «Ва Ман низ тозагии дандонҳоро дар ҳамаи шаҳрҳотон, ва камии нонро дар ҳамаи маконҳотон ба шумо додам, валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.
7. «Ва Ман низ, вақте ки то дарав се моҳ монда буд, боронро аз шумо боздоштам, ва бар як шаҳр боронидам, ва бар шаҳри дигар наборонидам; як қитъаи саҳро шодоб гардид, ва қитъаи дигар, ки борон бар он наборид, хушк шуд.
8. Ва аҳли ду-се шаҳр сӯи як шаҳр барои нӯшидани об равона шуданд, вале сер нашуданд; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.
9. «Шуморо бо боди самум ва хушкӣ зарба задам; аксари боғҳо ва токҳо ва дарахтони анҷир ва зайтуни шуморо малах хӯрд; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.
10. «Ваборо аз қабиле он ки дар Миср воқеъ шудааст, бар шумо фиристодам; ҷавонони шуморо ба дами шамшер куштам, дар сурате ки аспҳотон ба асирий афтод; ва тааффуни ўрдуҳои шумо баромада, ба димоғатон зад; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор.
11. «Андаруни шумо харобӣ ба амал овардам, монанди харобие ки Худо дар Садум ва Амуро ба амал овардааст, ва шумо мисли кундаи нимсӯхтае будед, ки аз миёни оташ бароварда шуда бошад; валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Парвардигор,
12. «Бинобар ин бо ту, эй Исроил, чунин амал хоҳам кард; ва азбаски бо ту чунин амал хоҳам кард, ту, эй Исроил, худро омода нам, ки бо Худои худ рӯ ба рӯ шавӣ».
13. Зеро, инак Ё, ки кӯҳҳоро ба вучуд овардааст ва бодро офаридааст, ва ба одамизод фикрҳои Худо хабар медиҳад, рӯшноӣ

ва зулмотро ба амал меоварад, ва бар баландиҳои замин қадамгузор мешавад, – Парвардигор Худои лашкарҳои номи Ёст.

БОБИ ПАНЧУМ

Андӯҳи Парвардигор дар бораи Исроил.

1. ИН каломро, ки ман дар ҳақиқи шумо, эй хонадони Исроил, ҳамчун марсия ба забон меронам, бишнавед:
2. Дӯшизаи Исроил фурӯ ғалтидааст ва дигар нахоҳад бархост; бар замини худаш партофта шудааст, ва касе нест, ки вайро бархезонад.
3. Зеро ки Парвардигор Худо чунин мегӯяд: «Аз шаҳре ки бо ҳазор нафар берун меояд, сад нафар барои хонадони Исроил боқӣ хоҳанд монд, ва аз шаҳре ки бо сад нафар берун меояд, даҳ нафар боқӣ хоҳанд монд».
4. Зеро ки Парвардигор ба хонадони Исроил чунин мегӯяд: «Маро толиб бошед, ва хоҳед зист.
5. Вале Байт-Илро толиб набошед, ва ба Қилчол наоед, ва ба Беэр-Шобаъ нагузаред, зеро ки Қилчол ба асирий хоҳад рафт, ва Байт-Ил ба ҳечу пуч мубаддал хоҳад шуд».
6. Парвардигорро толиб бошед, ва хоҳед зист; мабодо ғазаби Ё мисли оташ дар хонадони Юсуф даргирифта, вайро фурӯ барад, ва касе набошад, ки онро дар Байт-Ил хомӯш кунад.
7. Эй, ки инсофро ба явшон мубаддал менамоед, ва адолатро бар замин мепартсед!
8. Ё, ки Парвин ва Қабборро офаридааст, ва зулмотро ба субҳ табдил медиҳад, ва рӯзро шаби торик мегардонад, ва обҳои баҳро даъват менамояд, ва онҳоро бар рӯи замин мерезад, – Парвардигор номи Ёст.
9. Ё ҳалокатро бар зидди зӯровар қувват медиҳад, ва ҳалокат ба қалъа дохил мешавад.
10. Аз касе ки дар маҳкама далел меоварад, кароҳат доранд, ва аз шахси ростгӯӣ нафрат мекунанд.
11. Бинобар ин, азбаски бенаворо поймол кардед, ва аз ғаллаи вай хироч гирифтед, – хонаҳо аз санги тарошида хоҳед сохт, вале дар онҳо сокин нахоҳед шуд; тоқҳои дилпазир хоҳед парварид, вале шароби онҳоро нахоҳед нӯшид,
12. Зеро медонам, ки чиноятҳои шумо чӣ қадар бисёр, ва гуноҳҳои шумо чӣ қадар азим аст: шахси одилро ба танг меоваред, ришва мегиред, ва нисбат ба камбағалон дар маҳкама қажқорӣ мекунед.

13. Бинобар ин шахси бохирад дар ин замон хомӯш мемонад, зеро ки замони бад аст.

14. Некиро толиб бошед, на бадиро, то ки зист кунед; ва он гоҳ Парвардигор Худои лашкарҳо бо шумо хоҳад буд, чунон ки мегӯед.

15. Аз бадӣ нафрат кунед ва некиро дӯст доред, ва инсофро дар маҳкама аз нав барқарор намоед; шояд Парвардигор Худои лашкарҳо бар бақияи Юсуф марҳамат кунад.

Рӯзи Парвардигор.

16. Бинобар ин Парвардигор Худо, Худои лашкарҳо чунин мегӯяд: «Дар ҳамаи майдонҳо навҳа хоҳад буд, ва дар ҳамаи кӯчаҳо хоҳанд гуфт: "Ҳайҳот! Ҳайҳот!" Ва зироаткорро барои мотам гирифтанд, ва навҳагаронро барои навҳа кардан хоҳанд хонд.

17. Ва дар ҳамаи тоқзорҳо навҳа хоҳад буд, зеро ки Ман андаруни ту хоҳам гузашт», мегӯяд Парвардигор.

18. Вой ба ҳоли муштоқони рӯзи Парвардигор! Ин рӯзи Парвардигор ба шумо барои чӣ лозим аст? Он торикист ва на рӯшноӣ.

19. Мисли ин ки касе аз шер гурехта, ба хирс дучор шавад, ва ба хона даромада, дасташро ба девор бимонад, ва море ӯро бигазад.

20. Охир, рӯзи Парвардигор торикист ва на рӯшноӣ, ва тирагист, ва дурахше дар он нест.

Қурбониҳо бидуни адолати ҳақиқӣ – қабохат аст пеши Парвардигор.

21. «Ман аз идҳои шумо карохат ва нафрат дорам, ва қурбониҳои шуморо дар маҷлисҳои қавматон қабул нахоҳам кард.

22. Ҳатто агар қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордии худро барои Ман биёред, онҳо дилхоҳи Ман нахоҳад буд, ва ба қурбонии шукронаи говони парвории шумо назар нахоҳам андохт.

23. Ғавғои сурудҳои худро аз Ман дур кун, ва навозиши барбатҳои туро Ман гӯш нахоҳам кард.

24. Бигзор инсоф мисли об, ва адолат мисли наҳри бепоён чӯш зада чорӣ гардад!

25. Оё шумо, эй хонадони Исроил, дар биёбон дар зарфи чил сол қурбониҳо ва ҳадияҳо барои Ман овардед?

26. Балки Сиккути малики худ ва Кийюни бути худ, яъне кавкаби худоёни худро, ки барои худ сохта будед, бардошта гаштед.
27. Ва шуморо Ман ҷалои ватан карда, ба он тарафи Димишқ хоҳам ронд», мегӯяд Парвардигор, ки Худои лашкарҳо номи Ёст.

БОБИ ШАШУМ

Вой ба ҳоли онҳое ки дар Сион бепарво мебошанд.

1. ВОЙ ба ҳоли онҳое ки дар Сион бепарво ва дар кӯҳи Сомария дилпур мебошанд, – ин нақибони халқи хучиста, ки хонадони Исроил назди онҳо меоянд!
2. Ба Кална убур намоед ва бубинед, ва аз он ҷо ба Ҳамоти бузург биравед, ва ба Ҷати фалиштиён фурӯд оед: оё онҳо аз ин мамлакатҳо беҳтаранд? Оё худуди инҳо аз худуди шумо зиёдтар аст?
3. Онҳое ки рӯзи бадро дур меандозанд, ва ҳокимияти ситамро наздик меоваранд;
4. Онҳое ки бар ҷогаҳои оҷ меҳобанд, ва бар бистарҳои худ меёзанд, ва барраҳои фарбеҳро аз миёни рама ва гӯсолаҳоро аз пеши охур гирифта меҳӯранд;
5. Онҳое ки бо навозиши барбат месароянд, ба гумони он ки мисли Довуд барои худ асбоби мусиқӣ ихтироъ мекунанд;
6. Онҳое ки аз косаҳо шароб менӯшанд, ва худро бо рафғанҳои беҳтарин тадҳин менамоёнд, ва дар бораи шикасти Юсуф афсӯс намехӯранд, –
7. Бинобар ин онҳо акнун дар сари асирон ба асирӣ хоҳанд рафт, ва шавқуни айёшон хотима хоҳад ёфт.
8. Парвардигор Худо ба Зоти Худ қасам меҳӯрад, ва Парвардигор Худои лашкарҳо мегӯяд: «Ман аз ифтихори Яъқуб кароҳат дорам, ва аз қасрҳои ӯ нафрат менамоём, ва шаҳро бо ҳар ҷи дар он аст, таслим хоҳам кард».
9. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар даҳ одам дар як хона боқӣ монда бошанд, онҳо низ хоҳанд мурд.
10. Ва ҳангоме ки вайро хешованди вай ва сӯзонандаи вай бардорад, то ки устухонҳоро аз хона берун оварад, ва ба касе ки дар як гӯшаи хона бошад, бигӯяд: «Оё боз касе бо ту ҳаст?», вай ҷавоб хоҳад дод: «Ҳеҷ кас нест»; ва ӯ хоҳад гуфт: «Хомӯш бош! – то ки номи Парвардигор зикр карда нашавад».
11. Зеро инанк, Парвардигор амр мефармояд, ва хонаи калон гардгард мешавад, ва хонаи хурд – пора-пора.

12. Оё аспон бар сахра метозанд? Оё онро бо говҳо шудгор кардан мумкин аст? Зеро ки шумо инсофро ба гиёҳи захрдор табдил додаед, ва самари адолатро – ба явшон.

13. Шумо, ки аз ночизе шод мешавед ва мегӯед: «Оё бо қуввати худ шохҳо барои худ ба даст наовардем?» –

14. «Инак Ман», мегӯяд Парвардигор Худои лашкарҳо, «халқеро бар зидди шумо, эй хонадони Исроил, бармеангезам, ва шуморо аз даромадгоҳи Ҳамот то наҳри Арабо ба танг хоҳанд овард».

БОБИ ҲАФТУМ

Се рӯё дар бораи доварии оянда бар Исроил.

1. ПАРВАРДИГОР Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак, дар ибтидои рӯидани алафи бевақтӣ Ҷ малахро ба вучуд овард, ва ин алафе буд баъд аз даравидани алафи подшоҳ.

2. Ва ҳангоме ки вай алафи замиро хӯрда тамом кард, ман гуфтам: «Худоё Парвардигоро! Лутфан, марҳамат намо! Чӣ гуна Яъқуб қомат рост кунад? Вай бағоят хурд аст».

3. Парвардигор аз ин пушаймон гардид. «Ин тавр нахоҳад шуд!» – гуфт Парвардигор.

4. Парвардигор Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак Парвардигор Худо оташро хонд, ки доварӣ намояд, ва вартаи азимро фӯрӯ бурд, ва қитъаи сахроро сӯзонид.

5. Ва ман гуфтам: «Худоё Парвардигоро! Лутфан, боздор! Чӣ гуна Яъқуб қомат рост кунад? Вай бағоят хурд аст».

6. Парвардигор аз ин пушаймон гардид. «Ин тавр низ нахоҳад шуд!» – гуфт Парвардигор Худо.

7. Ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак Парвардигор бар девори амӯдӣ истода буд, ва шоқуле дар дасташ буд.

8. Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Эй Омӯс, чӣ мебинӣ?» Гуфтам: «Шоқуле». Ва Парвардигор гуфт: «Инак, шоқуле дар миёни қавми Худ Исроил мегузoram, ва дигар аз гуноҳашон гузарой нахоҳам кард.

9. Ва баландиҳои Исҳоқ валангор, ва қудсҳои Исроил хароб хоҳад шуд, ва бар хонадони Ёробъом бо шамшер қиём хоҳам кард».

Қоҳини Байт-Ил Омӯсро пеши подшоҳ айбдор мекунад.

10. Ва Амасё, коҳини Байт-Ил, назди Ёробъом, подшоҳи Исроил, кас фиристод, то бигӯяд: «Омӯс дар миёни хонадони Исроил бар зидди ту ошӯб меандозад; замин наметавонад ҳамаи суханони ўро гунҷоиш диҳад;

11. Зеро ки Омӯс чунин мегӯяд: "Ёробъом ба дами шамшер хоҳад мурд, ва Исроил аз замини худ ба асирӣ бурда хоҳад шуд"».

12. Ва Амасё ба Омӯс гуфт: «Эй валӣ! Рафта ба замини Яҳудо бигрез, ва дар он ҷо нон бихӯр, ва дар он ҷо нубувват намо;

13. Валекин дар Байт-Ил дигар нубувват нақун, зеро ки қудси подшоҳ аст он, ва хонаи салтанат аст он».

14. Ва Омӯс ҷавоб гардонда, ба Амасё гуфт: «Ман на набӣ ҳастам ва на писари набӣ, балки рамабон будам ва дарахтони ҷумизро мечустам.

15. Ва Парвардигор маро аз хизмати гӯсфандон гирифт, ва Парвардигор ба ман гуфт: "Рафта, ба қавми Ман Исроил нубувват намо".

16. Ва акнун каломи Парвардигорро бишнавар: ту мегӯӣ: "Дар ҳаққи Исроил нубувват нақун ва дар ҳаққи хонадони Исҳоқ сухан нарон".

17. Бинобар ин Парвардигор чунин мегӯяд: "Зани ту дар шаҳр гирифтори зино хоҳад шуд, ва писарону духтарони ту ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва замини ту бо риштаи андоза тақсим карда хоҳад шуд, ва ту бар замини нопок хоҳӣ мурд, ва Исроил аз замини худ ба асирӣ бурда хоҳанд шуд"».

БОБИ ҲАШТУМ

Сабади пур аз мевачот – аломати заволи наздики Исроил.

1. ПАРВАРДИГОР Худо ба ман чунин рӯъёро намоён кард, ва инак, сабаде пур аз мевачот.

2. Ва Ё гуфт: «Эй Омӯс, ту чӣ мебинӣ?» Гуфтам: «Сабаде пур аз мевачот». Ва Парвардигор ба ман гуфт: «Заволи қавми Ман Исроил фаро расидааст; дигар аз гуноҳашон гузароӣ нахоҳам кард.

3. Ва сурудҳои қаср дар он рӯз ба навҳа табдил хоҳад ёфт», мегӯяд Парвардигор Худо, «лошаҳо бисёр хоҳад шуд, ва дар ҳар ҷо онҳоро хомӯшона берун хоҳанд партофт».

4. Инро бишнавар, эй муштоқони поймол кардани мискинон ва нобуд сохтани бенавоёни замин,

5. Ки мегӯед: «Навмоҳ кай мегузарад, то ки ғалларо бифрӯшем; ва шанбе кай мегузарад, то ки анборҳои ғалларо бикшоем, вазро кам ва қиматро зиёд кунем, ва бо тарозуи нодуруст фиреб диҳем,
6. Бенавоёнро ба нуқра, ва мискинонро дар ивази як чуфт кафш бихарем, ва пасмондаи ғалларо бифрӯшем».
7. Парвардигор ба ифтихори Яъқуб қасам хӯрдааст: «Ҳеч яке аз аъмоли онҳоро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард!
8. Оё ба ин сабаб замин ба чунбиш нахоҳад омад, ва ҳар сокини он мотам нахоҳад гирифт? Ва он сар то сараш мисли наҳр баланд хоҳад шуд, ва мисли дарёи Нили Миср тугён хоҳад кард ва фуру хоҳад нишаст».
9. «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд», мегӯяд Парвардигор Худо, «ки гуруби офтобро дар нисфи рӯз ба амал хоҳам овард, ва заминро дар айни рӯзи равшан торик хоҳам кард.
10. Ва идҳои шуморо ба мотам, ва ҳамаи сурудҳои шуморо ба навҳа табдил хоҳам дод, ва бар ҳар камар палос, ва бар ҳар сар бемӯй хоҳам овард, ва инро мисли мотами фарзанди ягона, ва охирашро мисли рӯзи талх хоҳам гардонид.
11. Инак айёме меояд», мегӯяд Парвардигор Худо, «ки гуруснагӣ бар замин хоҳам фиристод, – аммо на гуруснагӣ аз нон ва на ташнагӣ аз об, балки аз шунидани суханони Парвардигор.
12. Ва аз баҳр то баҳр, ва аз шимол то шарқ ҳаракат хоҳанд кард: гаштугузор намуда, каломи Парвардигорро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, вале онро нахоҳанд ёфт.
13. Дар он рӯз дӯшизағони соҳибчамол ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳуш хоҳанд шуд;
14. Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам хӯрда, мегӯянд: "Ба ҳаёти худои ту, эй Дон!" ва "Ба ҳаёти худои Беэр-Шобаъ!", – фуру хоҳанд ғалтид ва дигар нахоҳанд бархост».

БОБИ НУҲУМ

Нубуввати охирин дар бораи парокандагӣ.

1. ПАРВАРДИГОРРО дидам, ки назди қурбонгоҳ истода буд, ва гуфт: «Сарҳои сутунҳоро бизан, то ки остонаҳо ба ларза ояд, ва онҳоро бар сари ҳама бишкан, ва боқимондагонро Ман ба дами шамшер хоҳам кушт: гурезпое аз онҳо нахоҳад гурехт, ва начотталабе аз онҳо начот нахоҳад ёфт.

2. Агар дӯзахро рахна карда фурӯд оянд, дасти Ман онҳоро аз он чо хоҳад гирифт; ва агар ба осмон сууд кунанд, онҳоро аз он чо фурӯд хоҳам овард.

3. Ва агар дар қуллаи Кармил пинҳон шаванд, онҳоро аз он чо чустучӯ намуда, хоҳам гирифт; ва агар аз пеши назарам дар қаъри баҳр руст шаванд, дар он чо морро амр хоҳам фармуд, ки онҳоро бигазад.

4. Ва агар пешопеши душманони худ ба асирӣ бираванд, дар он чо шамшерро амр хоҳам фармуд, ки онҳоро бикӯшад, ва Ман чашти Худро бар онҳо барои бадӣ хоҳам нигаронид, ва на барои некӣ».

5. Ва Парвардигор Худои лашкарҳо чун ба замин бирасад, он гудохта мешавад, ва ҳамаи сокинонаш мотам мегиранд, ва он сар то сараш мисли наҳр баланд мешавад, ва мисли дарёи Нили Миср фурӯ менишинад.

6. Ё кӯшкҳои Худро дар осмон бино кардааст, ва гунбази Худро бар замин барпо намудааст; Ё обҳои баҳро даъват мекунад, ва онҳоро бар рӯи замин фурӯ мерезад; номи Ё Парвардигор аст.

7. «Оё шумо, эй банӣ Исроил, барои Ман мисли писарони ҳабашиён нестед?» – мегӯяд Парвардигор. – «Оё Исроилро аз замини Миср, ва фалиштиёро аз Кафтӯр, ва арамиёро аз Қир берун наовардам?»

8. Инак, чашмони Парвардигор Худо бар мамлакати гуноҳкор аст, ва Ман онро аз рӯи замин нобуд хоҳам кард; аммо хонадони Яъқубро қуллиятан талаф нахоҳам кард», мегӯяд Парвардигор.

9. «Зеро инак, Ман амр хоҳам фармуд, ва хонадони Исроилро дар миёни ҳамаи халқҳо хоҳам бехт, чунон ки ғалла дар ғалбер бехта мешавад, ва сангчае бар замин намеафтад.

10. Ҳамаи гуноҳкорони қавми Ман ба дами шамшер хоҳанд мурд, яъне онҳое ки мегӯянд: "Ин офат ба мо нахоҳад расид ва ба сари мо нахоҳад омад".

Аз нав барқарор кардани салтанати Довуд.

11. Дар он рӯз Ман хаймаи Довудро, ки фурӯ ғалтидааст, аз нав барпо хоҳам намуд, ва рахнаҳояшро таъмир хоҳам кард, ва харобиҳояшро аз нав барқарор хоҳам намуд, ва онро мисли айёми қадим бино хоҳам кард,

12. То ки онҳо бақияи Адӯм ва ҳамаи халқҳоеро, ки номи Ман бар онҳо ниҳода шудааст, тасарруф намоянд», мегӯяд Парвардигор, ки инро ба амал меоварад.

13. «Инак, айёме меояд», мегӯяд Парвардигор, «ки шудгоркунанда ба даравгар дучор хоҳад омад, ва пахшкунандаи ангур – ба коранда; ва кӯҳҳо шираи ангурро хоҳад чаконид, ва бар ҳамаи теппаҳо шир чорӣ хоҳад шуд.

14. Ва асирони қавми Худ Исроилро хоҳам баргардонид, ва онҳо шаҳрҳои валангоршударо бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд, ва тоқҳо шинонда, шароби онҳоро хоҳанд нӯшид, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро хоҳанд хӯрд,

15. Ва Ман онҳоро дар заминашон хоҳам шинонд, ва онҳо дигар аз заминашон, ки ба онҳо додаам, канда нахоҳанд шуд», мегӯяд Парвардигор Худои ту.